

[Justitsministeren.]

til at se den. Der er nævnt forholdet mellem den svenske og den danske ordning, og jeg vil gerne have lov til at komme med et par udtalelser herom.

Det er jo rigtigt, at der er en forskel på den svenske ordning og den danske ordning, og det er jo særlig § 1, stk. 2, der her er tale om.

Hvad selve dette spørgsmål angår, så er det ikke reguleret mere udførligt i den svenske trykkefrihedsforordning, hvis kapitel 2 indeholder de centrale regler om offentlighed i forvaltningen. Men i praksis er der ikke tvivl om, at der er en forskel på dette punkt mellem den svenske ordning og den danske, vi har foreslået. Forskellen er mest iøjnefaldende, hvis man sammenligner med forholdene i den centrale statsforvaltning, hvor der hos flere forvaltningsmyndigheder i Stockholm er indrettet særlige presseværelser, hvor den indgående post daglig lægges til eftersyn, efter at journalføreren har foretaget en sortering af posten, således at hemmeligstemplede dokumenter og, så vidt jeg ved, også sager, der typisk indeholder ikke-offentlige oplysninger, tilbageholdes. Men inden posten derefter går videre til de enkelte afdelinger eller kontorer til ekspedition, har pressen lejlighed til at se den. Arbejdet med den daglige gennemgang af indgående post er overladt til Tidningarnas Telegrambyrå, der på grundlag af de rapporter, som bureauets journalister udarbejder, fordelér stoffet til pressen.

Spørgsmålet er, hvorledes offentlighedsprincippet burde udformes her i landet, og det spørgsmål blev naturligvis overvejet indgående i offentlighedskommissionen, der konkluderede i følgende udtalelse, der findes i betænkningen side 49, som jeg beder om tilladelse til at citere:

„Man finder, at man ved eventuel gennemførelse af en så gennemgribende reform, som indførelsen af offentlighed i forvaltningen indebærer, bør gå forsigtigt til værks, således at man i hvert fald ikke, før man har gjort nærmere erfaringer om, hvorledes nyordningen vil virke i praksis, bør skride til en så vidtgående ordning som den svenske. Der opnås herved navnlig også, at det bliver uforholdsmæssigt at indføre den besværlige og bekostelige ordning med føring af to sæt journaler for

henholdsvis hemmelige og ikke hemmelige sager, en ordning, som i hvert fald ville gøre en lang tids forudgående erfaring ønskelig eller nødvendig.“

Jeg vil gerne fremhæve, at der i kommissionen var enighed om denne konklusion, der således er tiltrådt også af det mindretal, der gik ind for allerede på daværende tidspunkt at gennemføre offentlighedsprincippet, herunder pressens repræsentanter i offentlighedskommissionen.

Spørgsmålet har naturligvis været overvejet i forbindelse med udarbejdelsen af det her foreliggende forslag med det resultat, at vi har ment det rigtigst at følge denne enstemmige udtalelse fra offentlighedskommissionen.

Jeg kan også nævne, at det lovforslag om offentlighed i forvaltningen, der blev fremsat af den norske regering i forsommeren 1969, på dette punkt svarer til det danske lovforslag. I den betænkning, der ligger til grund for det norske lovforslag, henvises der som begrundelse herfor bl. a. til den netop citerede udtalelse i den danske offentlighedskommissionsbetænkning. Det er disse betragtninger, der har fået os til på dette punkt at holde fast på den i § 1, stk. 2, nævnte ordning.

Det andet spørgsmål, der navnlig er blevet fremdraget her under debatten, er jo spørgsmålet om, hvorvidt ansættelser og forfremmelser skal være genstand for offentlighed. Jeg har gjort rede for, at jeg har haft et andet synspunkt i kommissionen, og at jeg altså har fundet det rigtigst alligevel at gå med til, at de ting foreløbig bliver holdt hemmelige. Men jeg er helt indforstået med, at man under udvalgsbehandlingen ved forhandling med organisationerne eller samtidig med udvalgsbehandlingen ved forhandling med organisationerne søger, om man kan komme frem til et resultat, der kan antages også af disse. Jeg nægter ikke, at det er først og fremmest af hensyn til organisationerne, man har taget det standpunkt, der her er nævnt.

Det ærede medlem hr. Jørgen Peder Hansen nævnte spørgsmålet om en revisionsbestemmelse. Jeg vil meget gerne tage dette spørgsmål op og overveje det nærmere.

Det ærede medlem hr. Nordqvist nævnte spørgsmålet om, hvorvidt vi tilstrækkelig tydeligt og klart siger de ting i vor lovgiv-